

Nr 40.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden; given Stockholms slott den 23 januari 1920.

Under återopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden.

GUSTAF.

Eliel Löfgren.

Förslag

till

Lag

om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden.

Häri genom förordnas, att lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden, vilken lag gäller till och med den 29 februari 1920, skall äga fortsatt tillämpning till och med den 28 februari 1921. Vad i 15 § samma lag stadgas om straff lindring vid synnerligen förmildrande omständigheter, skall, utan hinder av övergångsbestämmelse till äldre lag, äga tillämpning, där efter den 29 februari 1920 ansvar ådömes för förseelse mot den äldre lagen.

Där beslag å vara eller annat förfogande över egendom, varom förordnats på grund av äldre lag eller 4 eller 5 § i lagen den 26 april 1918, gäller till och med den 29 februari 1920, äger Konungen före den 1 mars 1920 förordna, att nämnda förfogande skall fortfarande gälla; och vare delgivning av det nya förordnandet ej erforderlig. Har sådant förordnande givits angående beslag, varde den i 4 § 2 mom. sistnämnda lag bestämda tiden av trettio dagar efter beslag räknad från det beslaget först blev gällande, och skall vad i 11 § samma lag stadgas om ersättnings bestämmande till värdet vid den tid, då förordnandet om beslag gavs, äga tillämpning i fråga om det förordnande, som först meddelats. Ej må förfogande, varom nu sagts, eller sådant, varom på grund av 4 eller 5 § i lagen den 26 april 1918 förordnas efter den 29 februari 1920, gälla längre än till och med den 28 februari 1921.

Har den 28 februari 1921 förordnande om varas avstående till kronan ännu ej blivit mot innehavaren gällande, vare förordnandet utan verkan. I fråga om ersättning, vartill någon enligt lagen den 26 april 1918 är berättigad den 28 februari 1921, så ock beträffande ansvar för förseelse, som i 15 § avses, där den begåtts före den 1 mars 1921, skall vad i samma lag stadgas fortfarande äga tillämpning.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementets ärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 16 januari 1920.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON,
HOLMQUIST,
OLSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Löfgren anförde efter gemensam beredning med chefen för lantförvarsdepartementet, chefen för sjöförvarsdepartementet, chefen för finansdepartementet och t. f. chefen för jordbruksdepartementet:

»Lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden har genom lag den 25 april 1919 förklarats äga fortsatt tillämpning till och med den 29 februari 1920.

Beträffande uppkommen fråga, huruvida förstnämnda lags giltighetstid bör ytterligare förlängas, hava utlåtanden infordrats från folkhushållningskommissionen av juni 1919, statens industrikommission av september 1919, statens handelskommissions avvecklingskommitté och bränslekommissionen.

Folkhushållningskommissionen har i skrivelse den 12 december 1919 anført, att försiktigheten syntes bjuda, att förfoganderättslagen ej upphäves, innan den kristid, som föranlett lagens tillkomst, kunde betraktas såsom i allt väsentligt överstånden. Den förhoppningen borde visserligen

Folkhushållningskommissionen.

uttalas, att nämnda lag icke skulle behöva tillämpas under den nu förevarande övergångstiden. Men då lösningen av vissa ännu ej från dagordningen fullt avförda spörsmål, såsom bränslefrågan, transportmedlens behöriga utnyttjande för viktigare allmänna syften, en återgång till viss ransonering på spannmålsförsörjningens område — en i det med kvarnföreningen uppgjorda avtalet icke helt oförutsedd eventualitet — förutsatte tillvaron av bestämmelser, sådana som i förfoganderättslagen innehållna, funne kommissionen sig icke kunna tillstyrka ett upphävande av nämnda lag, förrän förhållandena mera allmänt återgått i ett normalt läge.

*Industri-
kommissionen.*

Industrikommissionen har i utlåtande den 11 december 1919 framhållit, att inga med stöd av förfoganderättslagen utfärdade allmänna förordningar, berörande kommissionens verksamhetsområde, för närvarande funnes i kraft och att kommissionen ej heller under senare hälften av 1919 haft anledning att i särskilda fall påkalla tillämpning av nämnda lag. Det syntes även antagligast, att behov av denna lag för industrikommissionens verksamhetsområde icke skulle komma att föreligga efter utgången av den nuvarande giltighetstiden. Industrikommissionen ansåge sig dock icke i stånd att göra något mera bestämt uttalande härom. Det kunde nämligen icke bestridas, att å vissa områden förekomme rätt oroad tecken till prisstegring och varuknapphet, som, därest de utvecklade sig i ogynnsam riktning, möjligen kunde tänkas motivera nya statsingripanden. Det allmänna läget i världen vore ju fortfarande synnerligen osäkert och huru det skulle utveckla sig syntes omöjligt att med bestämdhet förutse. På grund härav och då, enligt vad industrikommissionen hade sig bekant, det torde vara erforderligt att bibehålla möjligheterna att tillämpa ifrågavarande lag ännu någon tid för andra ändamål än den, industrikommissionen företrädde, ansåge industrikommissionen sig icke böra avstyrka någon tids förlängning av ifrågavarande lag. Industrikommissionen utginge därvid från den förutsättningen, att lagen icke komme att tillämpas utan att trängande behov därav föreläge.

*Handelskommissionens
avvecklingskommitterade.*

Handelskommissionens avvecklingskommitterade hava i sitt den 11 december 1919 avgivna yttrande erinrat, att Kungl. Maj:t den 7 oktober 1919 uppdragit åt kommitterade att inkomma med förslag till överenskommelse med svenska rederier om tillhandahållande av tonnage för transport av kol från Amerikas förenta stater till Sverige samt om fraktsatser för kol från såväl Amerikas förenta stater som England. Den 7 november 1919 hade det åt kommitterade lämnade uppdraget utvidgats, i det att Kungl. Maj:t då uppdragit åt kommitterade, dels att förhandla med

svenska stenkolsimportörer samt att vidtaga eller föreslå andra åtgärder för åstadkommande av prisreglering för kol och koks å den inhemska marknaden, dels ock att förhandla med svenska rederier samt vidtaga eller föreslå andra erforderliga åtgärder för reglering av transoceaniska frakter överhuvudtaget. För fullgörande av nämnda uppdrag hade kommitterade förhandlat såväl med svenska redare som ock med importörer av kol och koks till Sverige. Vid dessa förhandlingar hade kommitterade visserligen lyckats uppnå frivilliga överenskommelser, varigenom såväl maximifraktsatser blivit bestämda och tonnage för särskilda ändamål ställts till disposition som ock priserna å kol och koks å den inhemska marknaden reglerats. Hitintills hade man sålunda icke behövt tillgripa vare sig förfoganderättslagen eller maximiprislagen. Emellertid hade det förhållandet, att dessa lagar funnits och kunnat ifrågakomma såsom yttersta utväg, i så hög grad medverkat till att möjliggöra överenskommelsernas träffande, att det torde vara ytterst tvivelaktigt, om desamma utan lagarnas förefintlighet kunnat komma till stånd. Under sådana omständigheter och då det icke vore uteslutet, att ifrågavarande regleringar, för vilka samtliga giltighetstiden utlöpte först efter den 29 februari 1920, kunde behöva förnyas, eller att andra likartade regleringar även framdeles under övergångstiden till mer normala förhållanden kunde bli erforderliga, och då det därvid torde vara av behovet påkallat att i sista hand kunna anlita de maktmedel, som förfoganderättslagen och maximiprislagen innebure, tillstyrkte avvecklingskommitterade, att åtgärder träffades, varigenom sagda lagar erhöles förlängd giltighetstid också efter den 29 februari 1920.

Bränslekommissionen har i skrivelse den 10 januari 1920 erinrat, att Kungl. Maj:t med stöd av förfoganderättslagen den 12 maj 1917 utfärdat förordning om upplåtande till kronan av vissa områden för skogsavverkning, rörande vilken förordning Kungl. Maj:t den 25 april 1919 förordnat, att densamma skulle jämte åtskilliga följd författningar fortfarande lända till efterrättelse tills vidare till och med den 29 februari 1920. Kommissionen har vidare framhållit, att av det vedlager, varöver kommissionen den 1 innevarande januari disponerade, vid sagda tid cirka 1,614,803 kubikmeter ännu icke blivit bortforslade från avverkningsplatserna i skogarna. De beslag å skogsmark, som av kommissionen med stöd av ovanberörda förordning den 12 maj 1917 lagts för verkställande av skogsavverkning för tillgodoseende av landets bränslebehov, vore dock i stort sett hävda med undantag för sådana områden, där kommissionen fortfarande hade ved liggande. Härigenom vore vederbörande markägare skyldig tåla, att kommissionen bortförde veden ur skogen. Därest förfoganderättslagen

*Bränsle-
kommissionen.*

och därmed förordningen den 12 maj 1917 skulle upphöra att gälla, skulle svårigheter av oöverskådlig omfattning kunna uppstå för kommissionen i de fall, då överenskommelse på frivillig väg icke tilläventyrs skulle kunna träffas med vederbörande markägare. Icke heller kunde kommissionen försälja veden liggande i skogen, så länge icke säkerhet funnes för att densamma kunde utan svårigheter från markägarens sida utdrivas. Det vore för kommissionen fördelaktigast, att förordningens giltighetstid förlängdes ett år, då man ej med säkerhet kunde förutsätta, att all kommissionen tillhörig ved kunde bliva utdriven under innevarande år. Kommissionen hade således stort intresse av att förfoganderättslagen erhöles förlängd giltighetstid, och hemställde kommissionen, att åtgärder måtte vidtagas i syfte att nämnda lag förklarades fortfarande skola lända till efterrättelse under ytterligare ett år.

Departementetschefen

Som känt är, har den statliga kristidsregleringen numera till större delen avvecklats och man kan hoppas, att den inom kort skall kunna upphöra även inom de få områden, där den ännu är gällande. Emellertid synes det dock vara av nöden att under någon tid framåt fortfarande bibehålla vissa i regleringssyfte vidtagna tvångsåtgärder. Jag får i detta avseende hänvisa till det av bränslekommissionen i ärendet avgivna yttrande, däri kommissionen på anförda skäl gjort framställning om prolongation av förordningen den 12 maj 1917 om upplåtande till kronan av vissa områden för skogsavverkning. Förutom denna förordning synas även åtskilliga under år 1917 utfärdade kungörelser angående utsträckt tillämpning av bestämmelserna i samma förordning, vilka kungörelser likaledes gälla till och med den 29 februari 1920, böra förlänas fortsatt giltighet efter sistnämnda dag. Man kunde emellertid ifrågasätta, huruvida det icke för upprätthållande av här avsedda åtgärder vore tillräckligt att träffa bestämmelser allenast för de särskilda fall, där förfogande från statens sida ännu kan anses erforderligt, varigenom en allmän prolongation av förfoganderättslagen skulle kunna undgås. Jag vågar dock icke tillstyrka Eders Kungl. Maj:t att föreslå riksdagen en sådan anordning. Den möjligheten kan nämligen ej anses helt utesluten, att, så länge nuvarande vanskliga övergångstid fortfar, nya statliga ingripanden för reglering av förhållandena på vissa områden kunna bliva av nöden. Jag får härutinnan åberopa vad folkhushållningskommissionen, industrikommissionen och handelskommissionens avvecklingskommitterade i sina utlåtanden anført, varav framgår, att förfoganderättslagens fortsatta giltighet måste anses behöflig bland annat för tryggande av erforderlig tillförsel till landet av vissa nödvändighetsvaror. På grund härav finner jag mig böra förorda, att

Eders Kungl. Maj:t för ytterligare ett år hos riksdagen äskar det bemyndigande, som förfoganderättslagen innebär, därvid jag förutsätter, att Kungl. Maj:t icke kommer att tillämpa lagens bestämmelser, med mindre detta påkallas av något allmänt intresse av synnerlig vikt.

Vad angår de särskilda bestämmelserna i lagen får jag till en början erinra därom, att enligt 1 § en allmän förutsättning för lagens tillämpning är förhandenvaron av utomordentliga, av krig föranledda förhållanden. Ehuru världskriget numera även formellt avslutats, fortfara dock krigets efterverkningar, och man måste därför alltjämt anse, att »utomordentliga, av krig föranledda förhållanden» äro för handen. Någon anledning att föreslå ändring av lagens 1 § synes mig alltså icke förefinnas. Därest dylika förhållanden icke skulle fortfara under hela den föreslagna nya giltighetstiden, kommer lagen givetvis icke vidare att bli tillämplig.

Under ärendets beredning har jag ansett mig äga anledning att från jordkommissionen och statens odlingskommitté infordra särskilda yttranden rörande frågan, huruvida bestämmelser av det innehåll, som angäves i 5 § 1 mom. första stycket alltjämt kunde anses erforderliga, såvitt anginge skyldighet för ägare eller innehavare av fast egendom, vars jord befunnits uppenbart vanhävdad, att i vissa fall till kronan upplåta egendomen eller del därav jämt tillhörande inredning och utrustning m. m.

1 §.

§ 1 mom.
första
stycket.

Jordkommissionen har i skrivelse den 4 december 1919 erinrat om att tillämpningen av nyssberörda stadgande förutsatte, bland annat, att kronans förfogande över fastigheten prövades nödigt för tillgodoseende inom riket eller någon del därav eller å särskild ort av befolkningens behov av någon för densamma viktig förnödenhet eller för beredande av tillgång till vara, som vore behöflig för något särskilt ändamål av betydelse för det allmänna. Det syntes kommissionen, som om den sålunda uppdragna gränsen för stadgandets tillämplighetsområde skulle utesluta, att sådana förfoganden över fastighet, som här vore ifråga, vidare kunde komma att meddelas. Med den lättnad i rikets livsmedelstillgång, som numera inträtt, torde det väl svårigen kunna påstås, att det för tillgodoseende av befolkningens behov eller för beredande av tillgång till vara, som vore behöflig för något särskilt ändamål av betydelse för det allmänna, vore nödigt, att kronan förfogade över vanhävdad fastighet. Därest denna uppfattning vore riktig, syntes det sakna praktisk betydelse att meddela nya bestämmelser av det innehåll, som angäves i nämnda stadgande, och kommissionen funne sig därför sakna anledning att förorda dylika bestämmelser. Såsom av det anförda framginge, hade kommissionen härvid utgått från att avsevärt försämrade förhållanden beträffande livsmedelstillgången icke vore att befara. Skulle så anses vara förhållandet, borde

Jordkom-
missionen.

uppenbarligen samhället icke sakna det medel att ingripa reglerande, som förfoganderättslagen lämnat, och en bestämmelse, motsvarande den ifrågavarande, syntes då icke kunna undvaras.

Statens odlingskommitté.

Odlingskommittén har i sitt den 10 december 1919 avgivna utlåtande lämnat följande sammanställning över antalet fall av vanhävd å jordbruksfastighet, som under år 1918 och förra hälften av 1919 behandlats av odlingsråden:

	Av odlingsråden behandlade fall av vanhävd.		
	År 1918.	Under förra halvåret 1919.	Summa.
Stockholms län	224	15	239
Uppsala	29	4	33
Södermanlands län	10	—	10
Östergötlands	21	—	21
Jönköpings	6	—	6
Kronobergs	14	95	109
Norra Kalmar	1	—	1
Södra Kalmar	4	1	5
Gottlands	2	1	3
Blekinge	4	—	4
Kristianstads	64	9	73
Malmöhus	34	6	40
Hallands	46	—	46
Göteborgs och Bohus län	151	1	152
Norra Älvsborgs	5	10	15
Södra Älvsborgs	8	3	11
Skaraborgs	18	6	24
Värmlands	168	63	231
Örebro	14	2	16
Västmanlands	10	3	13
Kopparbergs	5	5	10
Gävleborgs	3	1	4
Västernorrlands	23	—	23
Jämtlands	16	13	29
Västerbottens	10	—	10
Norrbottnens	15	3	18
Summa	905	241	1,146

Odlingskommittén har därjämte framhållit, bland annat, att det i de flesta fall lyckats odlingsnämnderna eller odlingsråden att med vederbörande träffa avtal om behövliga grundförbättringars genomförande eller förekommande bristfälligheters avhjälpande. Beträffande åtgärderna under år 1918 mot vanhävd hade i 98 fall anmälan om förhållandet gjorts hos Kungl. Maj:ts befallningshavande, och hade i 13 fall anmälan lett till egendomens utarrendering genom Kungl. Maj:ts befallningshavandes försorg. Emellertid voro vid årsskiftet 162 fall av vanhävd ännu icke slutbehandlade av odlingsorganisationen. Rörande de under år 1919 behandlade vanhävsfallen vore kommittén icke i tillfälle lämna några närmare statistiska uppgifter utöver vad som framginge av förenämnda sammanställning. Att emellertid, såsom av det anförda framginge, förfoganderättslagen kommit till användning i endast ett fåtal fall, torde delvis hava berott därpå, att den blivande arrendatorn icke kunnat tillförsäkras brukningsrätten av den vanhävdade egendomens låga brukningsvärde hade vållat stora svårigheter vid deras utarrendering och i hög grad försvårat lagens tillämpning. Enligt kommitténs uppfattning torde därför den största betydelsen av förfoganderättslagen i kampen mot vanhävd hava legat i det hot, som lagen inneburit. I lagen den 6 juni 1919 om inskränkning för viss tid i rätten att bortföra stråfoder m. m. hade staten åtminstone för tiden intill den 1 juni 1922 ett medel i kampen mot vanhävd av betydligt större effektivitet än förfoganderättslagen, och torde sistnämnda lag i vad denna anginge jordbruksfastighet enligt kommitténs uppfattning icke anses erforderlig för tiden efter den 29 februari 1920.

Med hänsyn till vad odlingskommittén i sitt utlåtande anført finner jag prolongation av 5 § 1 mom. första stycket ej vara erforderlig för beredande av möjlighet för kronan att förfoga över vanhävdad fastighet. Då emellertid ett bibehållande av stadgandet i förevarande stycke påkallas såväl med hänsyn till vad bränslekommissionen i sitt utlåtande anført som ock av de skäl, vilka, enligt vad jag nyss berört, tala för en allmän prolongation av lagen, torde stadgandet i likhet med lagens bestämmelser i övrigt böra förlänas fortsatt giltighet.

*Departements-
chefen.*

Vidare hava socialstyrelsen och 1918 års bostadssakkunniga i ett av dem den 19 december 1919 avgivet gemensamt utlåtande hemställt, att den i 5 § 1 momentet andra stycket intagna bestämmelsen angående skyldighet för ägare eller innehavare av byggnad att, där det finnes oundgängligen erforderligt för beredande av bostad för husvilla, till kronan

*5 § 1 mom.
andra styc-
ket.*

*Socialstyrel-
sen och 1918
års bostads-
sakkunniga.*

mot ersättning i vissa fall upplåta byggnaden eller del därav, måtte tillsvidare bibehållas. Till stöd härför hava styrelsen och de sakkunniga huvudsakligen anfört, att det torde få anses sårande för den allmänna rättskänslan, om hyresvärd under en tid av bostadsnöd icke i någon form kunde mot sin vilja förmås till upplåtelse av hyresledig lägenhet, för såvitt icke rimligt skäl kunde anföras för att lägenheten borde stå outhyrd. Förevarande lagrum syntes på ett tillfredsställande sätt bereda en möjlighet för det allmänna att i trängande fall indirekt för husvillas räkning taga i anspråk hyresledig lägenhet. Såvitt styrelsen och de sakkunniga hade sig bekant, hade bestämmelsen i fråga visserligen icke kommit till större praktisk användning, men den torde dock verkat stävjande på vissa spekulationstendenser på hyresmarknaden, vilka ej torde vara till samhälleligt gagn, och torde därmed få anses hava fyllt en viktig uppgift. Då det rådande nödläget på bostadsmarknaden ej torde kunna allför snart avhjälpas, ansåge styrelsen och de sakkunniga, att lagbestämmelser i förevarande syfte tillsvidare borde bibehållas.

*Departements-
chefen.*

På de av socialstyrelsen och de sakkunniga anförda skäl tillstyrker jag, att även förevarande stadgande prolongeras till och med den 28 februari 1921.

*Övriga be-
stämmelser.*

Beträffande övriga bestämmelser i lagen har jag ingen särskild erinran att göra.

I enlighet med vad jag nu anfört har jag låtit inom justitiedepartementet utarbета ett förslag om fortsatt tillämpning till och med den 28 februari 1921 av förevarande lag.

*Övergångs-
bestämmelser.*

I förslaget hava upptagits vissa övergångsbestämmelser, vilka, bortsett från de däri angivna tider, i stort sett överensstämma med motsvarande bestämmelser i lagarna den 26 april 1918 och den 25 april 1919. I ett avseende föreligger dock olikhet mellan förslaget och lagarnas ifrågavarande bestämmelser, i det förslaget i motsats till lagarna ej innehåller någon särskild föreskrift om giltighetstiden för sådan upplåtelse till kronan av uppenbart vanhävdad fastighet, som med stöd av 5 § 1 mom. första stycket skett för drivande av jordbruk. Då, på sätt jag förut berört, dylika upplåtelser för framtiden ej synas erforderliga, torde det ej vara behöfligt att i förslaget upptaga någon särskild föreskrift i berörda avseende.»

Föredraganden uppläste härefter ett förslag till *lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden* av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar¹⁾; och hemställde föredraganden, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen angivna ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Adil Wifvesson.

¹⁾ Denna bilaga, som är av ordagrant lika lydelse med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd fredagen den
23 januari 1920.*

Närvarande:

Justitieråden AMÉEN,
friherre LEIJONHUFVUD,
EDELSTAM,
Regeringsrådet LINNÉR.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 16 januari 1920, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat *förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av ledamoten å justitiedepartementets lagavdelning, assessor Thor Sjöfors. *Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.*

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementetsärenden, hållet inför
Hans Maj:st Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 23 januari 1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Statsråden: PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON,
OLSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Löfgren anmälde lagrådets denna dag avgivna utlåtande över det den 16 innevarande januari till lagrådet remitterade förslaget till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden samt hemställde, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:st Konungen förordna, att till riksdagen skulle avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ivar Brynolf.